

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobců: a) B. P., nar. X, státní příslušnost Bangladéš, naposledy na adrese X, b) O. F., nar. X, naposledy bytem X, oba zast.: Mgr. Umar Switat, advokát se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, adresa pro doručování: V Tůních 11, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3.2014 č.j. CPR-13319-2/ČJ-2013-930310-V238,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7.3.2014 č.j. CPR-13319-2/ČJ-2013-93031-V238 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobcům k rukám jejich právního zástupce náklady řízení ve výši 10.200,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze domáhali přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného Ředitelství služby cizinecké policie, kterým bylo změněno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha, č.j. KRPA-12082-135/ČJ-2011-000022 ze dne 5.9.2013 ve věci správního vyhoštění, jímž bylo žalobci a) panu B. P., dříve S. P., uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, (dále také zákon o pobytu cizinců), správní vyhoštění na dobu dvou let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU.

Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území ČR v trvání třiceti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo nabytí právní moci rozhodnutí o zastavení řízení o této žádosti, jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo jestliže podle zvláštního zákona, t.j. zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, podání žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek. Toto rozhodnutí bylo změněno tak, že bylo uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku.

Žalobci namítali nezákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedli, že se žalovaný nevypořádal dostatečně s argumenty, které byly uváděny před správními orgány. Žalobci se domnívají, že rozhodnutí správního orgánu je nepřiměřeným zásahem do jejich práv. Žalobce ad a) namítal, že od samého počátku správního řízení nebyl přizván tlumočník, čímž se cítil být na svých právech poškozen. Za nepřiměřený zásah považuje to, že žije v současné době rodinným životem s družkou O. F., občankou ČR, k níž má vřelý citový vztah. Správní orgán přehlíží, že se jedná o rodinný vztah a neexistuje žádný rodinný obdobný vztah k jiné osobě. Dle žalobců správní orgán nezkoumal hloubku vazby účastníků jako druha a družky. Pokud by tak učinil, musel by dojít k závěru, že násilné odloučení je nepřiměřeným zásahem do jejich života, tedy života jejich nejbližších. Vztah žalobců je pevný a stabilní, obdobný vztahu manželskému. Na území mají vytvořeno sociální a rodinné zázemí a žalobce ad a) přijali i nejbližší příbuzní žalobkyně ad b). Žalobci si přejí žít společně na území ČR, neboť žalobkyně ad b) odmítá ČR opustit, neboť zde má sociální a rodinné zázemí. Rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud by bylo realizováno, znamená dlouhodobé oddělení blízkých osob, které se mají vzájemně rády. Násilné odloučení by je psychicky poznamenalo, mohlo by způsobit újmu v jejich rodinném vztahu. Žalobce ad a) žije na území ČR poměrně dlouhou dobu a vytvořil si zde kromě vztahu rodinného i další přátelské a obchodní vztahy a plně se integroval do společnosti. Žalobci považují vydání napadeného rozhodnutí za porušení článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Dle žalobců měl správní orgán pečlivěji zkoumat rodinný život obou účastníků. Neměl se spokojit pouze s neaktuálními informacemi, jelikož od té doby se mnoho změnilo. Žalobci odkázali i na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, např. rozsudek ESLP ve věci Boultif vs. Švýcarsko, podle kterého zde musí být skutečně naléhavá potřeba, která by ospravedlnila zásah státu do soukromého a rodinného života.

Žalobci jsou přesvědčeni, že správní orgán při svém rozhodování nepostupoval v souladu s principem přiměřenosti, který je jedním z esenciálních znaků právního státu, neboť správní orgán řádně neposuzoval výše naznačenou relaci mezi zájmem na ochranu před protiprávním jednáním cizince a zájmem na ochranu rodinného života. Dle judikatury Ústavního soudu (III. ÚS 153/97, Pl. ÚS 25/97) princip přiměřenosti předpokládá, že opatření omezující základní lidská práva a svobody nesmějí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních. Žalobci jsou přesvědčeni, že intenzita veřejného zájmu na tom, aby žalobce ad a) opustil ČR, zdaleka nedosahuje intenzity veřejného zájmu na ochraně harmonického rodinného života. Žalobci z uvedených důvodů navrhli, aby soud zrušil napadené rozhodnutí spolu s rozhodnutím správního orgánu I. stupně a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Zároveň žádali přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a setrval na stanovisku, které zaujal v napadeném rozhodnutí. Odkázal zcela na odůvodnění tohoto rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou totožné s námitkami odvolacími. Vzhledem k tomu, že žalovaný neshledal ve svém postupu pochybení, navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze věc posoudil na základě podané žaloby ve smyslu § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ze správního spisu soud zjistil, že řízení o správním vyhoštění bylo ve věci žalobce zahájeno dne 23.2.2011. Žalobce byl v této věci vyslechnut a vypovídal dne 23.2.2011 a 14.3.2013. Žalobkyně O. F. pak do protokolu učinila svou výpověď dne 3.3.2012 a 14.3.2013. Ke dni 3.3.2012 byl vyslechnut svědek. Závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ev. č. ZS 21011 bylo vydáno dne 9.5.2013.

O správním vyhoštění bylo rozhodnuto správním orgánem I. stupně dne 5.9.2013, a bylo vycházeno z toho, že žalobce minimálně od 25.1.2010 do 22.2.2011 pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu. V tomto období pobýval rovněž bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn.

Proti tomuto rozhodnutí podali oba žalobci odvolání, v němž v podstatě namítali skutečnosti stejné jako v žalobě. V odvolání zmínili také tu skutečnost, že matka O. F. paní Š. F. přijala žalobce jako svého syna. Správnímu orgánu bylo vytýkáno, že se nevypořádal se svědeckými prohlášeními osob, které potvrdily trvalé soužití obou účastníků. Nebylo vyhověno žádosti účastníků řízení o provedení šetření v místě bydliště.

Správní orgán pak vycházel ze skutečností, které jsou obsaženy ve spisovém materiálu, kdy bylo zjištěno, že žalobce ad a) přicestoval letecky z Bangladéše dne 28.3.2007 s platným cestovním dokladem a vízem s platností do 29.5.2007. Dne 30.3.2007 požádal o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Řízení pak bylo ukončeno pravomocným zamítnutím kasační stížnosti dne 16.3.2009. Dne 29.5.2007 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu jednoho roku, které nabylo právní moci dne 5.6.2007. Dne 4.8.2009 žalobce požádal opětovně o udělení mezinárodní ochrany v ČR, která mu nebyla rozhodnutím Ministerstva vnitra udělena a řízení bylo zastaveno s nabytím právní moci dne 2.9.2009. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu u krajského soudu, který pak rozhodnutím ze dne 31.12.2010 s nabytím právní moci 6.1.2011 řízení zastavil. Na základě těchto skutečností bylo se žalobcem zahájeno dne 23.2.2011 správní řízení ve věci správního vyhoštění. Následně pak dne 5.3.2011 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, proti němuž podal žalobce odvolání a odvolací orgán dne 16.9.2011 rozhodl o zrušení prvostupňového rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení. Dne 10.4.2012 po opětovném projednání vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o správním vyhoštění. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání, o němž pak bylo rozhodnuto tak, že bylo rozhodnutí prvostupňové znovu zrušeno, neboť v rámci odvolacího řízení uvedl účastník skutečnosti rozhodné pro posouzení věci in meritum. Po opětovném projednání vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí dne 5.9.2013, proti němuž bylo podáno odvolání, o němž pak rozhodl žalovaný nyní žalobou napadeným rozhodnutím.

Z odůvodnění tohoto rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný posoudil výpovědi obou účastníků a dospěl na základě toho k závěru, že jejich vztah není vztahem trvalým nebo obdobným vztahem rodinnému. Vycházel z toho, že byl zjištěn zásadní rozdíl v otázce

financování společného bydlení na adrese X, kdy žalobce tvrdil, že platí 8.000,- Kč a žalobkyně 5.000,- Kč. Naproti tomu žalobkyně uvedla, že celý nájem asi 13.000,- Kč platí sama ze svého invalidního důchodu. Z toho správní orgán usoudil, že účastníci řízení neplatí náklady na bydlení společně a nepobývají ve společné domácnosti. Další rozpor správní orgán shledal v komunikaci mezi účastníky řízení, když žalobce uvedl, že spolu mluví výhradně česky a žalobkyně uvedla, že spolu mluví česky a anglicky. Správní orgán také dospěl k závěru, že účastníci řízení nežijí dlouhodobě ve společné domácnosti, neboť smlouva o pronájmu bytu je z ledna 2013. Žalovaný pak uvedl, že na základě přeloženého spisového materiálu má za to, že byt byla žalobkyně nejméně v případě tří prováděných pobytových kontrol na udávané adrese zastižena, se v daném případě nejedná o vedení společné domácnosti. Správní orgán také vycházel z tvrzení obou účastníků, že žalobkyně pobývala u své matky, která o ni měla pečovat. Z vyjádření žalobkyně také vyplynulo, že dlouhodobější pobyt u matky je běžnou záležitostí. Také žalobcem bylo potvrzeno, že žalobkyně matku navštěvuje často, např. z důvodu připojení k internetu. Z uvedených skutečností pak dovedl, žalovaný, že účastníci nežijí ve společné domácnosti a jejich vztah nelze hodnotit jako vztah obdobný vztahu rodinnému. Bylo také vycházeno z tvrzení žalobce, že žalobkyni sdělil, za jakých okolností přicestoval do ČR a skutečnosti týkající se neoprávněného pobytu a správního vyhoštění. Sám také uvedl, že by žalobkyně byla ochotna jej následovat do domovského státu a že určitě pojede ráda. Žalobkyně naopak uvedla, že se neptala, jak se žalobce na území ČR dostal a on sám jí nic nesdělil. Neznala také ani, co by bránilo žalobci ve vycestování do domovského státu, byt' on uvedl, že má v zemi původu politické problémy. Žalobkyně také uvedla, že by žalobce do země jeho původu nenásledovala, neboť by se bála, a také ze zdravotních důvodů.

Správní orgány proto považují vztah, který navázali oba účastníci, za účelový za účelem setrvání žalobce na území ČR. Tomu dle názoru správního orgánu napovídá i rychlé založení nového vztahu žalobce po ukončení vztahu se slečnou P. B., s níž žalobce deklaroval vztah v průběhu vedeného správního řízení o správním vyhoštění. Žalovaný uvedl, že z důvodu v průběhu správního řízení tvrzeného vztahu žalobce se slečnou F., t.j. žalobkyní, bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 10.4.2012. K neprovedení šetření na místě za účasti právního zástupce žalobců žalovaný uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že provádění předem avizovaného místního šetření by nepřispělo ke zjištění skutečného stavu věci. Pokud bylo odkazováno na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Boutif, uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že uvedené rozhodnutí bylo vydáno na základě rozdílných skutečností a nelze je analogicky subsumovat na případ účastníků řízení.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Správní orgán I. stupně rozhodl o žalobcově žádosti po provedení dokazování dne 5.9.2013 tak, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na dobu dvou let podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Bylo přitom vycházeno ze skutečností, které byly zjištěny v průběhu celého řízení od jeho zahájení v únoru 2011. Poslední protokol o výsledku účastníků řízení byl sepsán 14.3.2013. Pak bylo provedeno ještě několik šetření.

Od zahájení řízení ve věci správního vyhoštění žalobce v únoru 2011 do vydání napadeného rozhodnutí uplynula dlouhá doba, v níž došlo ke změně jeho osobních poměrů. Žalobce nejdříve uváděl, že žije se slečnou B. a na dokazování tohoto jeho tvrzení bylo

zpočátku zaměřeno prováděné šetření. O správním vyhoštění bylo poprvé rozhodnuto v březnu 2011 a následně pak znovu po zrušení tohoto rozhodnutí v dubnu 2012. V odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo zpochybněno jeho tvrzení o soužití se slečnou P. B.. Žalobce pak v odvolání proti tomuto rozhodnutí doložil, že nyní sdílí společnou domácnost s novou družkou slečnou O.F.. Odvolací orgán s ohledem na nově uvedené skutečnosti proto zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V dalším řízení pak byl sepsán protokol o podání vysvětlení se žalobcem i se žalobkyní, nynější družkou žalobce O. F..

V odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak bylo již shora citováno, bylo zpochybněno jejich soužití i jejich hlubší vazby, které by bylo možno považovat za trvalý a vážný vztah.

Soud rozporů ve výpovědích obou účastníků, kdy se zcela neshodli v některých skutečnostech, které se týkaly například částky, kterou hradí za užívání bytu, nepovažuje za tak závažné, aby byl možno jednoznačně dospět k závěru, že se jedná o účelový vztah, který si začal žalobce budovat s cílem získat pobytový statut. Soud v této věci poukazuje na to, že podklady, z nichž bylo při rozhodování v této věci vycházeno, jsou staršího data. Od posledního výsledku obou účastníků uplynulo téměř šest měsíců do doby, než bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu v I. stupni. Je třeba vyjít z toho, že žalobcův vztah se žalobkyní O. F. následoval krátce po ukončení vztahu se slečnou P. B.. V době, kdy bylo prováděno šetření, jaké je společné soužití žalobce se žalobkyní O. F. byl tento vztah v počátcích a je možné, že určité skutečnosti v tu dobu mezi nimi nebyly dořešeny a nebyla jim přikládána důležitost. Do vydání napadeného rozhodnutí o odvolání uplynula doba téměř jednoho roku od posledního výsledku obou účastníků. Je zřejmé, že jejich vzájemný vztah prošel určitým vývojem. Soud přisvědčil jejich námitce, že správní orgány při posouzení této věci vycházely z neaktuálních informací. V zájmu obou účastníků je, aby správní orgán provedl nové šetření zaměřené ke zjištění, zda lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce s přihlédnutím k ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy zda by důsledkem správního vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života obou účastníků. V rámci tohoto nového řízení by pak správní orgán měl ještě znovu posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Měl by znovu zohlednit jednak závažnost protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem.

Po zhodnocení těchto skutečností pak správní orgán znovu posoudí, zda v případě žalobce je rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené a nedošlo by k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života obou účastníků.

Z uvedených důvodů soud proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s.

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Žalobci měli ve věci úspěch, proto jim byla přiznána náhrada nákladů řízení spočívající v odměně advokáta. Odměna byla přiznána za tři úkony právní služby podle § 9 odst. 4, § 11 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a

náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), po 3.100,- Kč za jeden úkon. Za tři úkony právní služby pak byla přiznána náhrada hotových výdajů po 300,- Kč. Částka ve výši 10.200,- Kč bude uhrazena žalovaným ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobců.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřipustná.

V Praze dne 13. května 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně